

Arrest

nr. 180 007 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 september 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt op 13 juni 2012 aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 13 juni 2012 wordt hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 10 juni 2013 wordt verzoeker opgesloten in de gevangenis te Aarlen onder aanhoudingsmandaat van de onderzoeksrechter.

Op 12 juni 2013 wordt hem, bij vrijlating uit de gevangenis, een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (bijlage 13).

Op 22 april 2014 wordt verzoeker aangetroffen te Geel. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld waarin onder meer het volgende wordt genoteerd: *“Hij beweert een zwangere vrouw te hebben in Brussel maar hij mag zijn kind niet zien. (...) Toen hij vrijgelaten werd heeft hij een vrouw leren kennen en haar zwanger gemaakt. Zij kan nu elk moment bevallen en weigert elk contact met hem.”*

Op 22 april 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 22 april 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod genomen voor een duur van twee jaar (bijlage 13sexies).

Op 22 mei 2014 en 19 november 2014 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 27 mei 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en dit wordt hem dezelfde dag ter kennis gebracht. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder rolnummer 175 244.

Op 6 september 2015 wordt verzoeker aangetroffen. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld waarin het volgende genoteerd staat: *“Betrokkene heeft asielaanvraag in België. Hij heeft een Belgische vriendin die hem onderhoudt maar hij weigert om onze diensten te vertellen wie zijn vriendin is. Hij wacht op een proces om zijn kind terug te krijgen, zijn kind zou in België wonen maar hij wilt niet zeggen hoe zijn kind heet of waar deze woont.”*

Op 6 september 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13). Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 159 713 van 12 januari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 1 juni 2016 wordt verzoeker opgesloten in de gevangenis te Turnhout onder aanhoudingsmandaat van de onderzoeksrechter.

Op 4 juli 2016 wordt verzoeker in de gevangenis van Turnhout gehoord door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken. In het schriftelijk verslag daarvan staat onder meer het volgende te lezen:

“Partner: V.C. (°(...) 1957, Belg)

Zoon: L.H.A.) 2014 (betrokkene verklaart dat zijn zoon in Brussel woont, en dit samen met de moeder L.H.C. Verder verklaart betrokkene dat hij zijn zoon niet erkend heeft bij de geboorte, en de jongen daardoor ook op naam van de mama staat ingeschreven. Volgens betrokkene is een rechtszaak lopende bij de familierechtbank hiervoor, hij meent dat hij in de nabije toekomst een DNA-staal zal moeten afleveren. Voor meer informatie over deze rechtszaak verwijst hij naar zijn advocaat B.S.).”

Op 22 september 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met rolnummer 195 516.

Op 22 september 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: E. A.

voornaam: M.

geboortedatum: (...)1987

geboorteplaats:

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22/09/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, vierde lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het feit dat de partner (V.D.S. C. (...) 1957) en een minderjarig kind (L. H. A. °2014, welke betrokkene niet heeft erkend) van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan bevelen om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 12/06/2013, 22/04/2014, 07/04/2015, 27/05/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd reeds onderworpen aan een inreisverbod geldig 2 jaar op 19.11.2014

Op 12/08/2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 12 maanden gevangenisstraf waarvan 6 maanden gevangenisstraf met uitstel van 5 jaar door de rechtbank van Turnhout voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels,

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering, schending van artikel 7, artikel 62, artikel 74/11 van de wet van 15/12/1980, artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht:

8.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker een inreisverbod ontvangt, niettegenstaande het feit dat hij duurzaam samenleeft met zijn partner van Belgische nationaliteit en niettegenstaande hij een minderjarig kind heeft dat hier legaal verblijft.

Dat er ook niet wordt gemotiveerd waarom de Dienst Vreemdelingenzaken kiest voor de uitzonderlijk lange termijn van het inreisverbod voor 8 jaar overeenkomstig het artikel 74/11 Vreemdelingenwet. Volgens voormelde bepaling kan immers tevens een korte termijn worden bepaald voor het inreisverbod. Waarom wordt gekozen voor de langste termijn niettegenstaande de bestaande familiebanden, wordt niet gemotiveerd laat staan gerechtvaardigd.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

8.2. Dat tevens de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werd getreden.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig. Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

Dat in casu niet aan deze draagkrachtvereisten is voldaan, daar blijkt dat de beslissing niet op juiste en relevante feiten steunt en dat sommige feiten fout werden beoordeeld.

8.3. Dat er sprake is van meer voordelige bepalingen die zijn vervat in een internationaal verdrag en in de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet die voorrang hebben en de toepassing van artikel 74/11 Vreemdelingenwet uitsluiten.

Verder dient erop te worden gewezen dat de schending van de openbare orde of nationale veiligheid restrictief dient geïnterpreteerd te worden en niet opweegt niet tegen het recht op een familiaal leven. Geen enkele afweging is geschied.

Dat geen rekening werd gehouden met de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker. Er is geen sprake van een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Een weigering op grond van een schending van de openbare orde kan niet worden weerhouden en is kennelijk onredelijk.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt: § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. [...]De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§2 [...] De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

De beslissing tot inreisverbod kon echter enkel samen worden genomen met het bevel om het grondgebied te verlaten in één en dezelfde beslissing. Hij ontving echter twee aparte beslissingen: een bijlage 13 en een bijlage 13sexies.

Beide beslissingen zijn duidelijk en onafscheidelijk met elkaar verbonden. Het is de Dienst Vreemdelingenzaken niet toegelaten deze beslissingen kunstmatig op te splitsen. Een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, dient volgens verzoeker dan ook te leiden tot een vernietiging van het inreisverbod.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele motivatie geeft waarom zij kiest voor de maximumtermijn van 8 jaar. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een keuze heeft om al dan niet een maximumtermijn toe te passen dient zij dit bijzonder te motiveren. Zij heeft geen rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van de situatie van verzoeker en motiveert ook niet waarom zij meent dat de maximumtermijn dient te worden toegepast.

8.4. Artikel 74/11 Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat de minister of zijn gemachtigde zich kunnen onthouden van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen. Van enige verplichting tot het opleggen van zulk een inreisverbod is geen enkele sprake.

Verwerende partij dient alleszins de bestreden beslissing niet te nemen. Zij wordt hier niet geconfronteerd met een wettelijke verplichting, maar met een wettelijke mogelijkheid.

8.5. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Dat het onzorgvuldig is dat aan verzoeker een inreisverbod wordt gegeven, terwijl hij hier een kind heeft en hier samenwoont met een Belgische onderdane waarmee hij een relatie heeft en wenst te huwen.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur en op een kennelijk onredelijke wijze.

De bestreden beslissing is eveneens kennelijk onredelijk gelet op de bovenstaande feiten.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat hij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de bestreden beslissing dan ook niet schragen.

8.6. Door de bestreden beslissing wordt het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Dat het geenszins aangetoond is dat de verwijdering van verzoeker, die sedert geruime tijd een duurzame relatie onderhoudt met zijn partner en vader is van een verblijfsgerechtigd minderjarig kind, noodzakelijk zou zijn gelet op de dwingende bepalingen die worden beoogt in artikel 8§2 EVRM. Dat de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker van aard is om zijn familiaal en privéleven zeer ernstig aan te tasten.

Dat er sprake is van een familieband tussen verzoeker en zijn kind alsook partner. Dat deze band voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Dat er een positieve verplichting is voor de staat bij een eerste toelating tot verblijf om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). De beoordeling van deze verplichting geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst.

Door het voor verzoeker onmogelijk te maken om een samen te wonen met zijn Belgische partner alsook het hem onmogelijk maakt om een verblijfsregeling met het minderjarig kind te bekomen en uit te oefenen, wordt er afbreuk gedaan aan het recht op een familiaal en privéleven.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

8.7. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing een schending uitmaken van het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM), van de formele motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 7, 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betoogt dat de bijlage 13 en 13sexies onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Er zou geen reden zijn waarom gekozen wordt voor een termijn van 8 jaar en er zou geen rekening gehouden zijn met zijn specifieke omstandigheden, met name het duurzaam samenleven met zijn partner en hun minderjarig kind dat legaal in België verblijft. Het Bestuur zou, conform artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet verplicht zijn om een inreisverbod op te leggen. Hij vervolgt een privé- en gezinsleven in België te hebben uitgebouwd dat hij onmogelijk elders kan verderzetten en hij niets verloren heeft in zijn land van herkomst.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing onder meer gemotiveerd werd als volgt:

“(…) Artikel 74/11, §1, vierde lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het feit dat de partner (V. d. S. C. °(...)1957) en een minderjarig kind (L.H.A. °2014, welke betrokkene niet heeft erkend) van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit die bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan bevelen om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 12/06/2013, 22/04/2014, 07/04/2015, 27/05/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd reeds onderworpen aan een inreisverbod geldig 2 jaar op 19.11.2014. Op 12/08/2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 12 maanden gevangenisstraf waarvan 6 maanden met uitstel van 5 jaar door de rechtbank van Turnhout voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijken genoegzaam de redenen op grond waarvan geopteerd werd om een termijn van 8 jaar op te leggen. Verzoeker beperkt zich tot het vage betoog als zou er geen motivering voorzien zijn omtrent de termijn, doch een lezing van de beslissing zoals supra geciteerd volstaat om dit betoog te weerleggen. Waar hij stelt dat er geen rekening gehouden werd met zijn persoonlijke situatie, laat hij na aan te tonen welk element dan wel zou zijn veronachtzaamd. Immers, bij de bestreden beslissing werd er een afweging gemaakt van artikel 8 EVRM en het eventuele voorgehouden gezinsleven.

Verzoeker laat tevens na in zijn verzoekschrift aan te tonen dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Uit het administratief dossier blijkt nergens als zou verzoeker de wettelijke vader zijn dit kind en toont hij niet aan regelmatige contacten met zijn “zoon” te onderhouden. Integendeel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker, tijdens het administratief verslag vreemdelingencontrole d.d. 22 april 2014, melding maakte dat hij na zijn vrijlating een vrouw had leren kennen die hij zwanger gemaakt had, die elk moment kon bevallen doch die elk contact met hem weigerde. Hij heeft verwerende partij nooit op de hoogte gebracht een gezinsleven met zijn zoon te leiden, conform artikel 8 EVRM. Hij heeft evenmin stappen ondernomen om die situatie te regulariseren en toont geen vader-zoon relatie aan. Hij beperkt zich tot ongestaafde beweringen. Artikel 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39).

Waar hij thans stelt met zijn partner te willen huwen, legt hij hiervan geen begin van bewijs van voor doch beperkt zich wederom tot een loutere bewering.

Daargelaten of er sprake is van een voldoende hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat uit illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, geen rechten kunnen worden geput.

Verzoekers voorgehouden feitelijk gezinsleven werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat hij zich bewust was of diende te zijn van zijn illegale verblijfsstatus en aldus niet anders kon dan er zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht hij de Belgische Staat voor een “fait accompli” (vertaling: voldongen feit) te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82)

Hij betwist evenmin een gevangenisstraf te hebben opgelopen van 12 maanden, waarvan 6 maanden met uitstel van 5 jaar voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, waardoor zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en er aldus, conform artikel 8, tweede lid EVRM inmenging van het openbaar gezag is toegestaan.

Verzoeker toont niet aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden, noch toont hij aan dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn om het voorgehouden gezins- en privéleven in land van herkomst of elders te leiden. Hij stelt enkel dat hij niets verloren heeft in zijn land van herkomst, doch met die bewering toont hij alleszins niet aan dat hij er geen gezinsleven zou kunnen opbouwen.

Het staat verzoeker bovendien vrij om vanuit zijn herkomstland, conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in te dienen, om humanitaire redenen.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing gebaseerd werd op grond van een verkeerde voorstelling van feiten. Evenmin maakt hij aannemelijk als zouden er bepaalde elementen zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker geen gevolg gegeven heeft aan vroegere bevelen om het grondgebied te verlaten, dat hij reeds werd onderworpen aan een inreisverbod, dat een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dat het feit dat hij een partner heeft en een niet erkend kind, die in België verblijven, niet kan worden behouden in het kader van artikel 8 van het EVRM omdat verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden.

Verzoeker voert aan dat niet wordt uitgelegd waarom hij een inreisverbod krijgt en dat niet wordt gemotiveerd waarom hem een termijn van acht jaar wordt opgelegd, niettegenstaande het feit dat hij samenleeft met zijn partner en dat hij een legaal in België verblijvend kind heeft. Verder in het middel herhaalt verzoeker dat geen motivering wordt gegeven voor de termijn van acht jaar, dat dit nochtans bijzonder moet gemotiveerd worden en dat geen rekening werd gehouden met alle specifieke omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing bevat volgende motivering over de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd en waarom dit voor een duur van acht jaar is: "*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*" In dit verband wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Er wordt verder uitdrukkelijk ingegaan op de veroordeling van verzoeker en op de ernst van de feiten, waardoor hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, en zijn illegaal verblijf. Tevens wordt in de bestreden beslissing een afweging gemaakt inzake zijn familiaal leven (partner en niet erkend kind) en een afweging inzake het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, waarbij wordt geconcludeerd dat een inreisverbod van acht jaar proportioneel is.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.2.1. Verzoeker voert in dit verband aan dat de beslissing niet op juiste en relevante feiten steunt en dat sommige feiten fout werden beoordeeld. In dit verband moet worden opgemerkt dat verzoeker niet verduidelijkt welke feiten op verkeerde wijze werden beoordeeld, zodat deze opmerking niet van aard is om afbreuk te doen aan de motieven.

2.3.2.2. Verzoeker voert aan dat er meer voordelige bepalingen vervat zijn in een internationaal verdrag en dat deze voorrang hebben op artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Er moet worden opgemerkt dat verzoeker niet aanduidt welke internationale bepaling volgens hem voorrang heeft op artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Deze ongestaafde opmerking doet bijgevolg geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.3.2.3. Verzoeker stelt dat geen enkele afweging is gemaakt tussen zijn familiaal leven en de schending van de openbare orde of nationale veiligheid. Hij stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke en familiale situatie en dat er geen sprake is van een actuele en ernstige dreiging die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd in de bestreden beslissing wel een afweging gemaakt tussen zijn familiaal leven en de schending van de openbare orde:

“Het feit dat de partner (V.D.S. C. (...) 1957) en een minderjarig kind (L. H. A. °2014, welke betrokkene niet heeft erkend) van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

In de bestreden beslissing wordt eveneens het volgende overwogen:

“Op 12/08/2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 12 maanden gevangenisstraf waarvan 6 maanden gevangenisstraf met uitstel van 5 jaar door de rechtbank van Turnhout voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Uit deze motieven blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker een partner heeft die in België verblijft en dat hij een minderjarig kind zou hebben dat hij echter niet erkend heeft. Wat dit kind betreft, moet worden opgemerkt dat uit verzoekers eigen verklaringen in het administratief dossier blijkt dat hij dit kind (nog) niet erkend heeft (verzoekers verklaring afgelegd op 4 juli 2016 zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest), zodat hij er niet de juridische vader van is, en dat hij evenmin aantoonde dat hij een feitelijke band onderhoudt met dit kind, zodat het bestaan van dit kind geen verdere implicaties op verzoekers verblijf heeft en de verwerende partij hier verder niet op moest ingaan. De feitenvinding in dit verband is correct.

Het is *in casu* niet kennelijk onredelijk om het belang van de openbare orde te laten doorwegen, gelet op de vermelde veroordeling van verzoeker en de ernst van de feiten en gelet op zijn illegaal verblijf.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat de gemachtigde zich kon onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen. Verzoeker lijkt de schending aan te voeren van artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Door louter te verwijzen naar deze mogelijkheid en door te stellen dat van deze mogelijkheid gebruikt moest worden gemaakt, zonder enige verdere concrete duiding te geven, toont verzoeker niet aan dat deze bepaling geschonden werd. Ten overvloede wordt vermeld dat uit de stukken van het administratief dossier geen enkele integratie van verzoeker blijkt, geen enkel bewijs blijkt van feitelijke banden met het minderjarige kind dat hij niet erkend heeft, en dat de relatie met een Belgische vrouw enkel uit zijn eigen verklaringen blijkt (zie *infra* onder nr. 2.3.4. van dit arrest).

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting evenmin aan dat artikel 74/11, § 1, vierde lid geschonden werd, dat bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De bestreden beslissing is genomen op grond van deze bepaling. Verzoeker betwist de motieven in dit verband (zijn veroordeling, de ernst van de feiten waaruit kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, zijn illegaal verblijf, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde), die steunen op de stukken van het administratief dossier, inhoudelijk op geen enkele wijze.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker voert aan dat het onzorgvuldig is om hem een inreisverbod te geven, terwijl hij hier een kind heeft en samenwoont met een Belgische onderdaan waarmee hij een relatie heeft en wenst te huwen.

Uit de stukken van het dossier blijkt het volgende inzake verzoekers partner en kind:

Op 22 april 2014 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld waarin onder meer het volgende wordt genoteerd: *“Hij beweert een zwangere vrouw te hebben in Brussel maar hij mag zijn kind niet zien. (...) Toen hij vrijgelaten werd heeft hij een vrouw leren kennen en haar zwanger gemaakt. Zij kan nu elk moment bevallen en weigert elk contact met hem.”*

Op 6 september 2015 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld waarin het volgende genoteerd staat: *“Hij heeft een Belgische vriendin die hem onderhoudt maar hij weigert om onze diensten te vertellen wie zijn vriendin is. Hij wacht op een proces om zijn kind terug te krijgen, zijn kind zou in België wonen maar hij wilt niet zeggen hoe zijn kind heet of waar deze woont.”*

Op 4 juli 2016 wordt verzoeker in de gevangenis van Turnhout gehoord door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken. In het schriftelijk verslag daarvan staat onder meer het volgende te lezen:

“Partner: V.C. (°(...) 1957, Belg)

Zoon: L.H.A.) 2014 (betrokkene verklaart dat zijn zoon in Brussel woont, en dit samen met de moeder L.H.C. Verder verklaart betrokkene dat hij zijn zoon niet erkend heeft bij de geboorte, en de jongen daardoor ook op naam van de mama staat ingeschreven. Volgens betrokkene is een rechtszaak lopende bij de familierechtbank hiervoor, hij meent dat hij in de nabije toekomst een DNA-staal zal moeten afleveren. Voor meer informatie over deze rechtszaak verwijst hij naar zijn advocaat B.S.).”

Hieruit blijkt dat verzoeker inzake zijn kind enkel aan het bestuur heeft laten weten dat hij dit kind nog niet erkend heeft en dat inzake zijn Belgische partner hij enkel heeft meegedeeld wie dit is en dat hij met haar samenwoont, hij heeft geen melding gemaakt van een voorgenomen huwelijk.

Het bestuur kan bij het nemen van de bestreden beslissing slechts rekening houden met de elementen die zich in het administratief dossier bevinden, zodat het niet getuigt van een verkeerde feitenvinding om inzake het kind te overwegen dat dit nog niet is erkend en inzake de partner geen melding te maken van een nooit meegedeeld voornemen om te huwen.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs

afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.3.6. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker verwijst naar de relatie met zijn partner en stelt dat hij de vader is van een verblijfsgerechtigd minderjarig kind. Hij stelt dat afbreuk wordt gedaan aan zijn familiaal leven als het hem onmogelijk wordt gemaakt om samen te wonen met zijn Belgische partner en als het hem onmogelijk wordt gemaakt om een verblijfsregeling te verkrijgen met zijn minderjarig kind.

2.3.6.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

2.3.6.2. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Zoals reeds gesteld blijkt uit de stukken van het dossier het volgende in verband met het kind:

Op 22 april 2014 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld waarin onder meer het volgende wordt genoteerd: *“Hij beweert een zwangere vrouw te hebben in Brussel maar hij mag zijn kind niet zien. (...) Toen hij vrijgelaten werd heeft hij een vrouw leren kennen en haar zwanger gemaakt. Zij kan nu elk moment bevallen en weigert elk contact met hem.”*

Op 6 september 2015 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld waarin het volgende genoteerd staat: *“Hij heeft een Belgische vriendin die hem onderhoudt maar hij weigert om onze diensten te vertellen wie zijn vriendin is. Hij wacht op een proces om zijn kind terug te krijgen, zijn kind zou in België wonen maar hij wilt niet zeggen hoe zijn kind heet of waar deze woont.”*

Op 4 juli 2016 wordt verzoeker in de gevangenis van Turnhout gehoord door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken. In het schriftelijk verslag daarvan staat onder meer het volgende te lezen:

“Partner: V.C. (°(...) 1957, Belg)

Zoon: L.H.A.) 2014 (betrokkene verklaart dat zijn zoon in Brussel woont, en dit samen met de moeder L.H.C. Verder verklaart betrokkene dat hij zijn zoon niet erkend heeft bij de geboorte, en de jongen daardoor ook op naam van de mama staat ingeschreven. Volgens betrokkene is een rechtszaak lopende bij de familierechtbank hiervoor, hij meent dat hij in de nabije toekomst een DNA-staal zal moeten afleveren. Voor meer informatie over deze rechtszaak verwijst hij naar zijn advocaat B.S.).”

Hieruit blijkt dat verzoeker geen relatie heeft met de moeder van het kind en dat dit kind niet door verzoeker erkend is. De vaststelling in de bestreden beslissing in dit verband *“een minderjarig kind (L.H.A. ° 2014, welke betrokkene niet heeft erkend”* is bijgevolg correct. De relatie met de Belgische partner wordt aanvaard en vermeld in de bestreden beslissing.

Wat het kind betreft:

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie. Nu verzoeker op geen enkele manier duidelijk maakt dat hij enige band heeft (juridisch of feitelijk) met het kind waarvan hij beweert de vader te zijn en geen enkel concreet bewijs voorlegt van een eventuele procedure tot erkenning van dit kind, moet worden aangenomen dat er momenteel geen gezinsband is met dit kind en dat de verwerende partij artikel 8 van het EVRM niet schendt door louter te verwijzen naar het niet erkend kind en hier verder niet op in te gaan.

Ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat, waar verzoeker aanvoert dat het verkrijgen van een verblijfsregeling met dit kind hem onmogelijk wordt gemaakt door de bestreden beslissing, verzoeker eerst nog een juridische band moet verkrijgen met dit kind (bij gebrek aan aangetoonde feitelijke band), waarna hij pas een volgende procedure inzake verblijfsregeling kan opstarten.

Wat de Belgische partner betreft:

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé-/gezinsleven met de Belgische partner dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

2.3.6.3. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003,

Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het feit dat de partner (V.D.S. C. (...) 1957) en een minderjarig kind (L. H. A. °2014, welke betrokkene niet heeft erkend) van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

Deze belangenafweging volstaat *in casu*, gelet op de elementen zoals die blijken uit het administratief dossier en die hierboven besproken werden. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker nooit enige informatie heeft meegedeeld aan het bestuur inzake zijn eventuele integratie of inzake een voornemen om te huwen, ook bij het verzoekschrift brengt hij geen informatie bij. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker aanvoert dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod samen één beslissing uitmaken en deze niet kunnen opgesplitst worden, wijst de Raad erop dat enerzijds de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en anderzijds het inreisverbod de toetsing aan verschillende wetbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben. Het zijn dus van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen tot gevolg kan hebben dat ook het inreisverbod komt te vervallen, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten. Verzoekers kritiek in dit verband kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET